

Sygn. akt XVI C 184/16 upr.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 24 listopada 2016 roku

W pozwie z dnia 24 sierpnia 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej) powódka P. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 1.964 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 6 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 3 czerwca 2015 roku strony zawarły umowę zlecenia nr (...), zgodnie z którą wykonywała czynności związane ze sprzedażą produktów kawiarni Z. (...) w Juracie. Wyjaśniła, że w okresie od 3 czerwca do 28 czerwca 2015 roku pracowała u pozwanej 245,5 godziny i zgodnie z załącznikiem do umowy z 28 czerwca 2015 roku powinna otrzymać wynagrodzenie w wysokości 1.964 zł. Podniesiono, że powódka pismem z dnia 27 lipca 2015 roku, odebrany w dniu 4 sierpnia 2015 roku, wezwała pozwaną do zapłaty ww. kwoty w terminie do 5 sierpnia 2015 roku, zaś pozwana nie uregulowała przedmiotowej należności. (k. 3-4v – pozw; k. 13 – koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, w dniu 29 września 2015 roku w sprawie o sygn. II Nc 20197/15, tut. Sąd w II Wydziale Cywilnym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (k. 16 – nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 września 2015 roku)

Od ww. nakazu zapłaty pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 18 grudnia 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej) wniosła sprzeciw, zaskarżając go w całości, jednocześnie zgłaszając zarzut nieistnienia roszczenia w zakresie roszczenia głównego i odsetek ustawowych. Pozwana wniosła również o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł jako opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu zajętego stanowiska pozwana kwestionowała roszczenie powódki co do zasady i co do wysokości. Zakwestionowała udzielenie T. Z. pełnomocnictwa uprawniającego do reprezentowania spółki w zakresie zawarcia umowy zlecenia z powódką, podpisania załącznika do ww. umowy, wyliczenia godzin wykonywania zlecenia i umocowującego do ewentualnego uznania roszczenia. Potwierdziła, iż zawarła umowę zlecenia nr (...) z O. K. wskazując, iż wobec zleceniobiorcy wszelkie należności pieniężne wynikające z zawartej z nią umowy zostały uregulowane. Odnośnie powódki pozwana wyjaśniła, że miała ona przebywać w Juracie jedynie w charakterze osoby towarzyszącej O. K.. Podniosła, że nie zleciła powódcie wykonywania jakichkolwiek prac w przedmiotowej kawiarni, a także nie wyrażała woli zawarcia z nią umowy zlecenia. Wszelkie czynności wykonywane przez powódkę, w ocenie pozwanej, miały charakter dobrowolny i nieodpłatny. Wyeksplikowano, że w dniu 28 czerwca 2015 roku ojciec powódki, będący świadkiem sporządzania umowy dla O. K., zażądał od T. Z. – przy jednoczesnym zastosowaniu gróźb karalnych – sporządzenia dla jego córki tożsamej umowy zlecenia przy wskazaniu daty jej zawarcia na 3 lipca 2015 roku i w obawie o swoje zdrowie sporządził ten dokument. Zdaniem pozwanej, konsekwencją powyższego zdarzenia było zmuszenie T. Z. do podpisania dokumentu „załącznika do umowy zlecenia”, zaś oba dokumenty miały potwierdzać fakt zawarcia umowy i zalegania z tego tytułu z wypłatą wynagrodzenia. Ponadto pozwana wskazała, że T. Z. w żaden sposób nie był umocowany przez pozwaną do sporządzenia i zawarcia w jej imieniu z P. S. umowy zlecenia, do ustalenia czasu wykonywania zlecenia czy też do uznania jakiegokolwiek roszczenia powódki, o czym powódka została poinformowana przy podpisywaniu umowy. Ponadto wskazano, że w późniejszym czasie pozwana nie złożyła potwierdzenia oświadczenia złożonego przez T. Z., zaś domaganie się roszczenia opartego na gróźbach karalnych znajduje się w opozycji wobec wskazanych zasad w art. 5 k.c. (k. 18-21 - sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 41–koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej)

W piśmie z dnia 22 lutego 2016 roku (data nadania przesyłki poleconej), powódka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko. Wskazała, że przebywanie w Juracie tylko i wyłącznie w charakterze osoby towarzyszącej oraz świadczenie

dobrowolnych i nieodpłatnych czynności wyłącznie z własnej inicjatywy byłoby sprzeczne z zasadami logicznego myślenia i doświadczeniem życiowym. Wyjaśniła, że do Juraty udała się wyłącznie w celach zarobkowych, a podejmowane przez nią czynności na rzecz pozwanej były poprzedzone obustronnymi ustaleniami. Zaprzeczyła, aby jej ojciec w dniu 28 czerwca dopuścił się gróźb karalnych, zmuszając T. Z. do podpisania umowy na jej rzecz. Podniosła, iż w podobnej do jej sytuacji znajdują się inne osoby, oszukane przez pozwaną, które nie otrzymały wynagrodzenia za wykonane świadczenia, z tym, że osoby te nie miały podpisanej żadnej umowy. Odnosząc się do braku upoważnienia spółki dla T. Z. wyjaśniła, że w chwili podpisania umowy i sporządzania zestawienia godzin pracy, T. Z. nie kwestionował swojego uprawnienia do reprezentowania spółki, posługując się przy tym pieczętą firmową. W ocenie powódki, do kompetencji T. Z. należało zawieranie umów z potencjalnymi pracownikami, o czym świadczy np. zawieranie tożsamej umowy z O. K.. (k. 36-38 – odpowiedź na sprzeciwi; k. 42 – koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej)

W piśmie procesowym z dnia 19 lipca 2016 roku (data prezentaty Sądu) pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Wyjaśniła, iż nie wyrażała zgody na zawarcie przedmiotowej umowy z powódką, zaś posiadanie pieczętki firmowej spółki (...) Sp. z o.o. przez T. Z. wiązało się z istniejącą po stronie spółki wolą zawarcia umowy zlecenia z O. K.. Podniesiono również, iż T. Z. kwestionował istnienie po jego stronie prawa do zawarcia przedmiotowej umowy, podpisania aneksu do umowy i uznania roszczenia powódki (k. 56-57 - pismo procesowe)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

P. S. w 2015 roku była w klasie maturalnej. O. K. w przeszłości pracowała dla (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Spółka przy poprzecz jej wspólnika T. Z. poszukiwał dwóch osób, które mogłyby pracować w kawiarni (...) w Juracie. W tym celu zapytał T. Z. O. K., czy może kogoś polecić. O. K. skontaktowała się z P. S. i przedstawiła jej ofertę pracy ze stawką 8 zł/godz., z uwzględnieniem bezpłatnego noclegu i wyżywieniem, zgodnie z zapewnieniami T. Z.. P. S. była zainteresowana ofertą, zgodziła się na przedstawioną propozycję i razem z O. K. udały się do Juraty. Bilety podróży zostały sfinansowane przez T. Z.. W kwestiach formalnych związanych z umową P. S. pośredniczyła O. K..

(dowód: zeznania świadka O. K. – k. 69-69v, zeznania P. S. – k. 71v)

Po dotarciu na miejsce, w dniu 3 czerwca 2015 roku, P. S. spotkała się z T. Z.. Tego samego dnia została przeszkolona przez T. Z. m.in. w zakresie używania ekspresu do kawy i została zapoznana z planem pracy na dany dzień. T. Z. zapowiedział, że umowa z P. S. zostanie podpisana w ciągu kilku dni. Ponadto P. S. ustaliła z T. Z., iż będzie ona zapisywała swój czas pracy.

Początkowo P. S. razem z O. K. i T. Z. wykonywali czynności związane z remontem lokalu, w celu przygotowania go do obsługi klientów. Potem T. Z. wyjechał. P. S. i O. K. miały pracować same.

Do zakresu wykonywanych czynności P. S. i O. K. należało m.in.: obsługa gości, pieczenie ciast, przygotowywanie koktajli owocowych, czekolad, obsługa urządzeń i sprzętu znajdującego się na wyposażeniu kawiarni, przyjmowanie dostaw produktów, zgłaszanie zapotrzebowania na produkty, parzenie kawy, sprzątanie.

P. S. wraz z O. K. prowadziły rejestr czasu pracy. Do rejestru dołączały one paragony, w celu wykazania faktycznego obrotu finansowego kawiarni.

(dowód: zeznania świadka O. K. – k. 69v, zeznania P. S. – k. 71v-72)

T. Z. przyjechał do Juraty pod koniec miesiąca. W dniu 28 czerwca 2015 roku, po przewidzianym przez strony okresie wykonania ww. czynności P. S. ponowiła prośbę o podpisanie umowy zlecenia. T. Z. nie miał wcześniej przygotowanej umowy. Sporządził projekt umowy dla P. S. dopiero po godz. 22:00. Po przeanalizowaniu projektu umowy, P. S. zwróciła uwagę na niższą stawkę wynagrodzenia (ok. 600-700 zł), w porównaniu do obiecannej stawki. T. Z., po konsultacji telefonicznej z osobą uprawnioną do reprezentacji (...) Sp. z o.o., uwzględnił zastrzeżenia P. S. i dokonał

zmian w projekcie umowy. Po przedstawieniu zmienionego projektu P. S. złożyła podpis na umowie zlecenia o nr (...) r. z (...) Sp. z o.o. z datą wsteczną, datowaną na dzień 3 czerwca 2015 roku. Na umowie podpis złożył również T. Z., posługujący się pieczętą firmową (...) Sp. z o.o. Ponieważ zapłata miała nastąpić w terminie późniejszym strony spisały załącznik do umowy wskazujący liczbę godzin przepracowanych przez P. S..

(dowód: zeznania świadka O. K. – k. 69v, zeznania P. S. – k. 71v-72)

Przy zawarciu umowy obecni byli jedynie T. Z., P. S. i O. K.. M. S., ojciec P. S., nie uczestniczył przy ww. formalnościach. Czekał na córkę na korytarzu, aby móc ją zawieźć do domu. Zniecierpliwiony długim okresem oczekiwania na córkę, kilkakrotnie dopytywał się o czas zakończenia formalności.

(dowód: zeznania świadka M. S. – k. 70v-71, zeznania świadka O. K. – k. 69v, zeznania P. S. – k. 71v-72)

Zgodnie z § 3 ww. umowy zleceniodawca był zobowiązany wypłacić zleceniobiorcy wynagrodzenie wyliczone w oparciu o ilość przepracowanych miesięcznie godzin na podstawie grafiku przedstawionego przez zleceniobiorcę zleceniodawcy w celach informacyjnych. Wynagrodzenie za jedną godzinę pracy wynosiło 8 zł netto i miało być wypłacone za cały okres, tj. od dnia 3 czerwca do dnia 28 czerwca 2015 roku gotówką lub na wskazany rachunek zleceniobiorcy.

Zgodnie z załącznikiem do ww. umowy, zestawienie czasu pracy za okres od 3 czerwca do 28 czerwca 2015 roku P. S. wynosiło 245,5 godz. Potwierdzono jednocześnie stawkę wynagrodzenia, która wynosiła 8 zł netto/godz. Ww. czas pracy był uprzednio zweryfikowany przez T. Z.. Należność miała być wypłacona w dniu 10 lipca 2015 roku. Na ww. załączniku podpisy złożyli m.in. P. S. i T. Z., posługujący się pieczętą firmową (...) Sp. z o.o.

P. S. w okresie od 3 do 28 czerwca 2015 roku świadczyła ww. usługi na rzecz (...) Sp. z o.o. w wymiarze 245,5 godz. Zgodnie z uprzednimi ustaleniami przeprowadzonymi między O. K. a T. Z., P. S. winna otrzymać wynagrodzenie w wysokości 1.964 zł (8 zł/godz). **(dowód:** umowa – k. 5-7, załącznik do umowy – k. 8, zeznania świadka O. K. – k. 69v-70, zeznania P. S. – k. 71v-72v)

Pismem nadanym w dniu 27 lipca 2015 roku profesjonalny pełnomocnik P. S., w jej imieniu wezwał (...) Sp. z o.o. do uiszczenia należności w wysokości 1.964 zł w nieprzekraczalnym terminie do 5 sierpnia 2015 roku zastrzegając, iż w przypadku nieuregulowania należności w terminie, sprawa zostanie skierowana na drogę sądową. Wezwanie zostało odebrane w dniu 4 sierpnia 2015 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 9-9a)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych w jego opisie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Także Sąd badając te dokumenty z urzędu nie dopatrzył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości, co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrzył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu.

Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, Sąd oparł się również na zeznaniach świadków O. K. i M. S., a także przesłuchanej w charakterze strony P. S.. Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom świadków również w zakresie korespondującym z pozostałym materiałem dowodowym.

Dokonując oceny zeznań powódki P. S., Sąd miał na uwadze, iż jest ona bezpośrednio zainteresowana korzystnym dla siebie wynikiem niniejszego postępowania, w związku z tym ocena ta wymagała szczególnie ostrożnej i krytycznej analizy treści. Okoliczności podniesione przez nią znalazły potwierdzenie w materiale dowodowym, poza tym były

logiczne, rzeczowe i konsekwentne. Wolne były również od treści, które mogłyby podlegać negatywnej ocenie z punktu widzenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wobec tego, Sąd dał wiarę zeznaniom powódki w całości.

Odnosząc się do zeznań świadka T. Z., wskazać należy, iż Sąd nie dał wiary jego zeznaniom, bowiem były one nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym z następujących względów. T. Z. zeznał na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 roku, iż nie był on umocowany do zawarcia przedmiotowej umowy z powódką, jednakże powołując się na tą samą okoliczność, wyraził gotowość do zawarcia z nią umowy z niższą stawką wynagrodzenia. Świadek ten zeznał, iż powódka udała się do Juraty jako osoba towarzysząca O. K., a w zamian za zapewniony nocleg i wyżywienie, powódka miała świadczyć usługi na rzecz pozwanej przy drobnych sprawach, takich jak sprzątanie i roznoszenie talerzy. Ponadto świadek zeznał, iż nie wie, jakiego typu zakres obowiązków należał do powódki, bowiem nie był on przy tym obecny. Ze zgromadzonego materiału dowodnego w niniejszej sprawie wynika jednak, iż świadek nie tylko wiedział o zakresie wykonywanych czynności przez powódkę, skoro szukał dwóch osób do pracy w kawiarni, ale i uczestniczył przy czyszczeniu i pracach remontowych kawiarni, wykonywanych również przez P. S.. Zeznania T. Z. należy ocenić jako sprzeczne z doświadczeniem życiowym, bowiem osoba, która świadomie chce podjąć się wykonywania pracy za wynagrodzeniem, nie godzi się na dobrowolne i nieodpłatne wykonywanie pracy na rzecz innego podmiotu (w tym przypadku na rzecz pozwanej). Odnosząc się do kwestii użycia przymusu/przemocy przez ojca powódki podczas podpisywania umowy w dniu 28 czerwca 2015 roku, wskazać należy, iż świadek nie poparł tej okoliczności żadnym innym dowodem, zaś w opozycji do tego stanowiska były zeznania świadków M. S., O. K. i powódki, z których wynika, że M. S. nie uczestniczył przy zawieraniu umowy (przebywał na korytarzu), a nadto nie zachowywał się agresywnie, jak próbował to przedstawić świadek. Wobec powyższego Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka T. Z., uznając je za nielogiczne, wzajemnie się wykluczające i sprzeczne z doświadczeniem życiowym, a nadto nie znajdujące poparcia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd na rozprawie w dniu 12 lipca 2016 roku postanowił nie uwzględnić wniosku strony pozwanej o oddalenie wniosków dowodowych strony powodowej zawartych w odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty z uwagi na to, iż konieczność ich powołania zaistniała w terminie późniejszym, strona powodowa dopiero po złożeniu sprzeciwu przez stronę pozwaną uzyskała jasne stanowisko drugiej strony co do kwestionowania samego roszczenia.

Na rozprawie w dniu 14 listopada 2016 roku Sąd postanowił oddalić wniosek o przesłuchanie świadków I. K. i M. G. z uwagi na to, że ww. zeznania nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać należy, iż okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów, tj. art. 229-230 k.p.c. bowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie ww. przepisów, jak to miało miejsce w przypadku ustalenia trudnej sytuacji materialnej pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Z kolei na podstawie art. 734 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie.

Na mocy art. 750 k.c. przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Umowa o świadczenie usług nie wymaga formy szczególnej; może też zostać zawarta per facta concludentia. Zasada ta pozostaje aktualna niezależnie od tego, co jest przedmiotem świadczonych usług. W odniesieniu do powyższego należy zważyć, że między stronami doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług per facta concludentia z niżej podanych względów.

Należy podkreślić, iż pozwana kwestionowała zasadność i wysokość roszczenia powołując się na brak umocowania T. Z. do zawarcia umowy zlecenia z powódką.

Z treści art. 103 § 1 k.c. wynika, że zawarcie umowy z osobą podając się za pełnomocnika, a niemającą umocowania albo przekraczającą jego zakres powoduje, że czynność prawna jest niezupełna (*negotium caludicans*) i jej ważność zależy od potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Brak potwierdzenia powoduje z mocy samego prawa – nieważność umowy w całości. Potwierdzenie konwaliduje wadliwą umowę i nadaje jej pełną skuteczność z mocą wsteczną od daty jej zawarcia. Potwierdzenie może być zaś dokonane w dowolnej formie, nawet przez czynności konkludentalne, przy założeniu, że osoba, w której imieniu umowę zawarto, wie o jej zawarciu. Do zawarcia umowy zlecenia ustawa nie wymaga dochowania żadnej formy szczególnej. Zgodnie z art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Dorozumiane potwierdzenie może się więc wyrażać w przystąpieniu przez rzekomego mocodawcę do wykonania umowy, o ile ten wiedział o jej zawarciu w jego imieniu przez rzekomego pełnomocnika (Kopaczyńska – Piecziak Katarzyna, Komentarz do art. 103 Kodeksu cywilnego [w:] Kidyba Andrzej (red.) Gawlik Zdzisław, Janiak Andrzej, Jedliński Adam, Kopaczyńska – Piecziak Katarzyna, Niezbecka Elżbieta, Sokołowski Tomasz, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna., Wydawnictwo WKP 2012).

Nie ulega wątpliwości, iż przedmiotowa umowa zlecenia z dnia 28 czerwca 2015 roku była zawarta z T. Z. - osobą niemającą umocowania do podpisania umów w imieniu i na rzecz (...) Sp. z o.o. Wobec tego umowa ta była nieważna. Niemniej jednak należy podnieść, iż okoliczność ta nie ma znaczenia wobec faktu, iż P. S. rzeczywiście świadczyła usługi na rzecz pozwanej w kawiarni (...) w Juracie. Jeżeli pozwana kwestionowała ww. okoliczność, to winna ona przedstawić jakikolwiek dowód na potwierdzenie tej okoliczności, jakoby w kategorię sprzeciwiała się wykonaniu na jej rzecz pracy przez powódkę.

Z okoliczności ujawnionych w niniejszej sprawie wynika, że T. Z., będący współnikiem (...) Sp. z o.o., uczestniczył z początku przy czynnościach wykonywanych przez P. S. i pod jego nadzorem powódka sprzątała i pomagała przy remoncie ww. lokalu, w celu przygotowania go do obsługi klientów. Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że P. S. wykonywała identyczne czynności i w bardzo zbliżonym wymiarze czasu pracy, co O. K., z którą pozwana miała podpisaną umowę zlecenia, ze stawką wynagrodzenia 8 zł/godz. T. Z. nie tylko nie kwestionował usług świadczonych przez powódkę, ale i wyraził gotowość podpisania z powódką umowy z niższą stawką wynagrodzenia, choć de facto wskazywał, iż nie ma on umocowania do zawarcia umowy zlecenia z P. S..

Argument, iż powódka świadczyła usługi na rzecz pozwanej dobrowolnie i bezpłatnie nie zasługuje na akceptację. Takie stanowisko jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz jest niezgodne z pierwotną wolą powódki. Z zeznań świadka O. K. wprost wynika, że T. Z. poszukiwał dwóch osób do pracy w kawiarni. W tym celu zapytał O. K., czy może kogoś polecić. Następnie zadzwoniła do P. S. i przedstawiła jej ofertę pracy. P. S. zgodziła się wykonywać pracę na rzecz pozwanej z tego względu, że miała ona podlegać takiemu samemu wynagrodzeniu, jakie zostało zaproponowane jej przyjaciółce - O. K.. O tym, że powódka miała otrzymać takie samo wynagrodzenie i wykonywać taki sam zakres obowiązków na rzecz pozwanej, co O. K., świadczą zeznania ww. świadka oraz zeznania powódki. Powódka w toku postępowania wyjaśniła, że do Juraty udała się wyłącznie w celach zarobkowych, a podejmowane przez nią czynności na rzecz pozwanej były poprzedzone obustronnymi ustaleniami. Innym powodem, przemawiającym za tym, iż P. S. zgodziła się wyjechać do Juraty było znajomość jej przyjaciółki z T. Z., którego O. K. znała i w przeszłości pracowała dla niego. Uzyskując zapewnienie przyjaciółki, która pośredniczyła w kwestiach formalnych związanych z umową, powódka przyjęła ofertę pracy.

Istotne również jest to, że P. S. świadczyła usługi na rzecz pozwanej, a nie T. Z.. Świadczy o tym to, że kawiarnia (...) w Juracie, należała do pozwanej, a nie do innego podmiotu. Ponadto z zeznań O. K. i powódki wynika, że przy wykonywaniu pracy w ww. lokalu, wielokrotnie spotykały się z nazwą (...) Sp. z o.o.", np. dane te ujawnione były na

fakturach, paragonach, pieczętkach będących na wyposażeniu kawiarni i choćby z tego względu powódka wiedziała, na czym rzecz świadczy usługi.

Podkreślić należy, że do nawiązania stosunku cywilnoprawnego o charakterze umowy zlecenia lub umowy o świadczeniu usług, do której mają zastosowanie przepisy o umowie zlecenia musi zaistnieć sytuacja – chociażby faktyczna (bez zachowania wymaganej formy) – zobowiązania się zleceniodawcy działającego przez osobę uprawnioną do zatrudnienia zleceniobiorcy. Faktyczne wykonywanie umowy o takim charakterze, obserwowane i akceptowane przez T. Z. - współnika pozwanej, bez zastrzeżeń ze strony któregokolwiek z nich, przy uwzględnieniu całokształtu ustalonych okoliczności danej sprawy, wskazuje na zasadzie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.) – na wystąpienie sytuacji faktycznego oświadczenia woli w zakresie zobowiązania pozwanej. Nawiązanie stosunku pracy, jak też stosunku cywilnoprawnego wynikającego z umowy zlecenia, czy też z umowy o świadczenie usług, do której mają zastosowanie przepisy k.c. o zleceniu, wymagają zgodnego oświadczenia woli stron tych umów. Może to jednak nastąpić nie tylko przez wyraźne i ujęte w formie pisemnej oświadczenia woli, ale także przez złożenie oświadczeń dorozumianych, wynikających z zachowania stron. Z okoliczności ujawnionych w sprawie wynika, iż T. Z. kwestie formalne konsultował z osobą uprawnioną do reprezentacji pozwanej. W związku z powyższym należy uznać, iż pozwana posiadając wiedzę, co do faktu świadczenia usług przez powódkę, mogła ona skutecznie zakwestionować konkludentną umowę. By oświadczenie woli mogło odnieść pożądane skutki prawne, podparte musi być odpowiednim stanem wiedzy, zasobem informacji, pozwalającym podjąć w pełni swobodną i uświadomioną decyzję. Osoby uprawnione do reprezentacji pozwanej z pewnością dysponowali niezbędną wiedzą w zakresie rzeczywistych podstaw podejmowanych przez P. S. czynności. W ocenie Sądu niewiarygodne jest np. stanowisko, iż osoba uprawniona do reprezentacji spółki nie posiada wiedzy o świadczeniu usług na rzecz pozwanej przez inną osobę, tym bardziej, iż na gruncie niniejszej sprawy, to T. Z. – współnik (...) Sp. z o.o. podjął się szukania pracowników, którzy wykonywaliby czynności pracownicze na rzecz pozwanej. Osoby uprawnione do reprezentacji pozwanej mogły więc w sposób świadomy zanegować ww. stanowi rzeczy.

K. oświadczenie woli nie jest szczególnym, specyficznym rodzajem oświadczenia woli i uznanie, że zostało złożone wymaga wykazania zachowania osoby, ujawniającego w sposób dostateczny jej wolę. Bierne zachowanie pozwanej ujawniło akceptację świadczenia usług na jej rzecz przez powódkę. Takie zachowanie może prowadzić do złożenia oświadczenia woli jedynie w szczególnych okolicznościach, które nakazują przypisać milczeniu wolę dokonania czynności prawnej, zaś brak wykazania takich okoliczności wyklucza uznanie biernego zachowania jako ujawniającego taką wolę. W orzecznictwie Sądu Najwyższego także przyjmuje się, że skutki prawne wywołuje tylko wola realnie powzięta i w pewien sposób wyrażona, bowiem oświadczenia woli nie można pojmować jako fikcji prawnej (por. wyrok z dnia 29 marca 2006 r., IV CK 411/06), milczenie zaś może być uznane za przejaw oświadczenia woli wyrażającego zgodę tylko w takiej sytuacji, w której osoba niezaprzecząca mogła i powinna była je złożyć.

Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że strony w sposób dorozumiany zawarły poprzez wykonanie umowy zlecającej P. S. czynności za wynagrodzeniem, mimo, iż umowa z dnia 28 czerwca 2015 roku, datowana na dzień 3 czerwca 2015 roku, z uwagi na brak stosownego upoważnienia do jej zawarcia przez T. Z. była nieważna. P. S. wykonując od dnia 3 czerwca 2015 roku zleczone jej czynności, a pozwana nie kwestionując tej okoliczności, w dorozumiany sposób zawarły ważną umowę cywilnoprawną o świadczenie usług. P. S. świadczyła usługi na rzecz (...) Sp. z o.o. od 3 czerwca do 28 czerwca 2015 roku. Pozwana w żaden sposób nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że w rozpoznawanej sprawie doszło do skutecznego zawarcia umowy cywilnoprawnej w sposób dorozumiany.

Jeżeli chodzi natomiast o podnoszą przez pozwaną okoliczność, że ojciec powódki przy podpisywaniu umowy pomiędzy jego córką i T. Z., dysponującym firmową pieczętką pozwanej, miał być rzekomo agresywny i swoją postawą zmusił T. Z. do podpisania umowy, to okoliczności te nie znalazły potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a nadto były one z nimi sprzeczne. Zarówno świadkowie O. K., M. S., jak i powódka zgodnie zeznali, że M. S. w żaden sposób nie wykazywał, aby mógł być agresywny przy dokonaniu formalności między P. S. a T.

Z.. Wskazać również należy, iż ojciec powódki przebywał w tym czasie na korytarzu i nie uczestniczył przy zawieraniu umowy.

Reasumując, w niniejszej sprawie świadczenie usług jako factum concludentium stanowi więc podstawę dochodzonego roszczenia, a to dlatego, że ustalone zostało, że powódka w okresie od 3 czerwca do 28 czerwca 2015 roku świadczyła usługi pozwanej. W rezultacie doszło do zawarcia umowy między stronami. Argumentacja przedstawiona przez pozwaną nie zasługiwała uwzględnieniu, zaś powódka udowodniła zasadność i wysokość dochodzonego w pozwie roszczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku na podstawie powołanych przepisów.

Zasadne okazało się również żądanie powódki w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych liczonych od kwoty objętej roszczeniem głównym. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadzając odsetki należało jednocześnie uwzględnić w tym zakresie zmianę, która obowiązuje z dniem 1 stycznia 2016 r. dotyczącą brzmienia § 2 powyższego przepisu wprowadzoną ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1830). Zgodnie z art. 481 § 2 k.c. jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (...). Stosownie zaś do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania.

W związku z powyższym za okres od dnia 6 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, stosownie do treści art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2015 r. Natomiast za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, zasądził odsetki za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (stosownie do treści art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r.).

O kosztach postępowania (punkt II sentencji wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., tj. rozstrzygając o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu ustalając, że pozwana ponosi koszty procesu w całości, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu. W tej sytuacji, po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, referendarz sądowy w sądzie pierwszej instancji wydaje postanowienie, w którym dokonuje szczegółowego wyliczenia kosztów obciążających strony.

Mając na uwadze wszystkie przytoczone wyżej okoliczności, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)